

Даніела ТОРОНІЙ,
студентка англійського відділення
факультету іноземних мов
(1 курс, 2019 рік)

І знову буденність

І знову буденність:
темрява, світло...
Думки всі як завжди проходять
крізь вікна,
а голос
крізь стіни...
Хіба це дарма?
Молитва любов'ю твоя
зацвіла.
І вже вмить
в е с н а

Ти хочеш вдихнути той смак,
А він наче в такт
без певних
ознак
стає зовсім інший...

І знов все не так!
Хоч ти святий,
хоч ти
грішний...

Світ вміє зникати з-під ніг.
Сповільниться темп,
прискориться ритм
твого серця.
І ти, наче янгол живий,

воскресиш
надію, що в грудях
давно вже
не б'ється.
13.04.2017

Кульбабове варення смаку айворі

кульбабове варення смаку айворі.
напевно, я б змогла зупинити час,
та гуркіт вулиць не відійшов ще за
обрій і
десь поруч вкотре кружляє крилатий
Пегас.

палаючі люди з тонким відчуттям самоти.
всередині двоє: ворожнеча твоїх
протиріч і
мізогінІя.
я відверто скажу, що страшенно
боюсь висоти,
та літати хоча би думками – це моя
втомлена
мрія.

тоді б знову-таки відтягнула фіранку
земного,
й торкнулась кінчиком пальця світу
небес.
я була б чудовим таким посередником
між реальністю
й Богом,
і стала б одним з невідкритих Всесвітніх
чудес.

Перше березня, та сама п'ятниця

перше березня, та сама п'ятниця
певно, це був найдовший тиждень
моєї весни.

я ходила попри будівель, наче їх
власниця.

я ходила попри них довго, а десь поруч
вештався й ти...

я співала собі колискові після сніданку
і блукала поміж кав'ярень інших світів.
геть забула про кави стару
філіжанку,
що охолола через нав'язливі
подихи слів.

доволі жива, вже не та, що хотіла
тікати.
краще всередині бути без втрати, та носити
на собі втому,
не впустити свій розум далеко-далеко
за ґрати,
а одразу вловити той запах
терпкого
наполеону.
22:20 05.03.19

Подаруй цій осені себе повністю

подаруй цій осені себе повністю,
подаруй їй барви своєї совісті.
дай сонцю знов торкнутись повік.
і не встигнеш помітити, як будеш навів
ним розбещена.
ти напевно вже вкотре приречена
стати гордістю спогадів.
і хоч як би не було важко,
скільки б не було здогадів...

ранковий туман геть затьмарює розум.
чашка зеленого чаю і аркуш, наповнений
прозами.
кúпа неказаних слів, зворушених сивими
грозами...
все це турбує до болі знесилене тіло,
все це не те, що від осені ти так хотіла...

і нехай вулиці встелені кількома
килимами,
нехай вірші знецінені сотнями зайвих
обрАз,
та кілометри нас обіймають думками,
а долоні просочені твоїм запахом милих
фраз.

22:00 24.10.2018

Тобі, навіки живому

тобі, навіки живому.

моєму дідусяю.

вже осінь дихає мені у спину.
туман. і ніби стогнуть ті поля,
а ти, дідусяю, спочивай із миром.
не поряд ти, то поряд буду я.

пліч-о-пліч не сиділа, але плачу.
знаєш, коли пишу - тремтить рука.
я обіймаю тебе, рідний, ти це бачиш,
я обіймаю твоє фото і твої слова.

молитва... цвинтар... стомлена душа.
горить свіча, мов грається із вітром,
а по щоці вже вкотре йде сльоза,
яка налита тихим сивим цвітом.
(27.09.2016)

Життю вже більш нічого не потрібно

Життю вже більш нічого не потрібно,
Лише красу та трішки доброти.
І гнів щоб зник без тями і безслідно,
Бо люди – мов натягнуті дроти.

І душі в них жорстокі та тривожні,
Й серця немов несправжні, а скляні.
І в головах далеко не вельможність,
А лиш високі гордості стовпи.

Увімкни темряву і полети як пил,
Пофарбуй свідомість у незнаний колір.
Ти - людина й без багатства, крил,
Ти є той у кого власний говір.

Вимкни тишу й просто підіймись.
Підіймись туди, де чути зорі,
Де в обіймах ночі неба вись.
Підіймись туди, де звук ти будь собою...

04.04.2016

І знову цей зимовий вальс

і знову цей зимовий вальс
сердець.
вони відчувають стан
невагомості,
нестримний потік свідомості,
і дещо, що важливіше за тисячі
герц.

снігова заметіль. ти в ній
став прекрасним
наріжним каменем,
племенем,
що відділяє «можливо» й
«напевно»,
даремно.

дорога до Голгофи
чи до себе?
це майже одне і те ж.
ну ось, подивися в небо,
хіба там немає
меж?
сузір'я, плеяди, молитва...
постійна запекла
битва
себе і реальності.
жах!

буває часом зриває дах,
і не можеш нічого
вдіяти.
залишається тільки мріяти.
сіяти
спогади
/квіти/,
незважаючи навіть на
в і т е р
20:40 1.01.2018

Знаєш, коли тобі добре

знаєш, коли тобі добре -
не пишеться.
та, можливо, щось і
залишиться,
можливо, комусь таки вдасться
змусити
ходити по стінам,
плакати,
рвати на собі
квіти,
та давно вже минуло те
приторне
ніким не забуте
л і т о

і ми вже не діти.
згадуєм.
хвилини прасуєм,
складуєм...

/годі, давайте почнемо
жити!
садити ті кляті квіти.
любити.
і просто бути
щасливими,
поряд навіть із
зливами/

21:56 30.12.2016

Я відчуваю на собі шелест

я відчуваю на собі шелест
думок.
вони не зникають
минають
ридають.

певно це не провірений жест
request...
і від них я гербарій.
маю намір
забути
без понту,
без сенсу.
просто сказати і вилити
з тексту
щось справжнє
не вічне .
бо світ – це не запит на дружбу
публічний.

а люди не зорі,
що світять без тьми
ночами.
вони день палають,
а потім
згасають.
ридають.

й зникають...

23.11.2016. 19:45